

"de mier en de krekel "

De mier en de krekel

Het was al de zoveelste dag mooi weer. Karel Krekel lag lekker languit in het zonnetje, bladerbedje gespreid, notendopje meeldauw bij de hand en niet te vergeten de Krekelkrant. Naast hem, een paar sprongetjes verder klonk een voortdurend gehijg en geschuifel...het leek wel werken...hij keek eens goed en jawel hoor...Mietje Mier was weer aan het poetsen. Ze zwoegde haar tuintje rond, sopte bladeren, kamde grassprietjes...het zag er allemaal keurig uit, alleen Mietje zelf: grijze rimpels in haar wangetjes, kringen onder de mierenogjes..."Mietje toch", zei Karel, "je vergeet helemaal van het mooie weer te genieten...láát die sprietten toch...straks gaat het waaien en dan is al je werk voor niets geweest..." "Wie nu leeft, die dan zorgt", mopperde Mietje en sloeg geen sprietje over...Na enkele dagen was het mooie weer ècht voorbij. Achter zijn vuile ruiten zag Karel gelukkig weinig van het gebeuren, hij zat nog genoeglijk na te genieten van de laatste zonnestralen. Mietje, met rimpels en al, zag vanachter haar nog schone ruiten de ravage die de storm onder haar grassprietten aanrichtte en zweeg...ze had het gevoel dat ze iets gemist had, maar wat...?

© november 2007, Alida, BasicPublishing.nl